

Йогі Іша

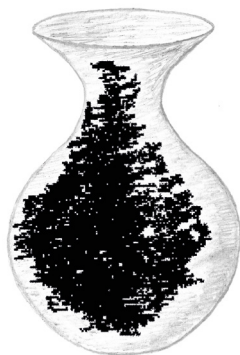
ВОДИ АЇШАРА

Безмежні і невичерпні Води Безкінечного

*В усьому є початок свій,
З струмків маленьких океан
І камінь, той що не взяли,
Він все одно наріжним став!*

Йогі Іша

ВОДИ АКШАРА

МИСТЕЦЬКІ ГРАНИ
2016

*Музика – це мистецтво бути пустим.
Тоді пісні, так само, як і Самадхі – вони інколи
трапляються.*

ЗМІСТ

Вступ	7
Вогонь з середини. Автопортрет	13
<i>Глава 1. Ключі ночі</i>	
<i>Глава 2. Годинник для «я»</i>	
<i>Глава 3. Ширма між світами</i>	
<i>Глава 4. Символи і знаки</i>	
<i>Глава 5. Шлях</i>	
<i>Глава 6. Садхана</i>	
<i>Глава 7. Повернення в Океан</i>	
Дванадцять трансцендентних віршів ..	33
Мислеформи	47
Сонце, хлопчик і трава	59
Шакті Оркестра	63
Кода	67
Слово наприкінці	73
Йогі Іша	76

ВСТУП

Води Акшара – безмежні і невичерпні Води Безкінечного. Проявляючись, як Космічна свідомість, потоками виливають вони на нас своє єство, обдаровуючи відчуттям присутності і усвідомленості існування.

Ми знаємо, що ми є! Ми відчуваємо життя і переживаємо його аспекти. Однак повнота життя можлива тільки тоді, коли є повна усвідомленість самого себе. За усвідомленістю приходить відновлення втраченої цілісності, і маленька водойма перетворюється на океан, на безмежні і невичерпні Води Акшара!

Дві жаби, по необачності, вскочили до горщика з сметаною. І що б вони не робили, їхні спроби вибратися звідти не приносили ніякого результату. Одна з жаб змирилася зі своєю долею, перестала боротися, і потонула в густій сметані. Проте друга жаба вибрала інший шлях. Вона не припиняла робити спроб, і активно намагалася вибратися. Мало-помалу сметана від її активних рухів почала збиватися в масло. Коли грудочка масла остаточно сформувалася, то жаба відштовхнулася від неї, та й вискочила з горщика.

Ця, можливо і не вигадана історія – гарний урок для всіх, хто прагне реалізуватися. Якщо наміри чисті, а серце сповнене рішучості, тоді немає нічого неможливого. Інколи буває так, що здається – все! ...кінець! Але несподівана підтримка, котра іде незрозуміло звідки і відчуваєш її як тепло, що нуртує з середини, заставляє рухатися далі і далі. Згодом помічаєш, що щось таки є. Що в рідкій сметані невизначеності є щось надійне і сповнене Сили. Разом з відчуттям Сили приходить і звершеність.

Одного разу мені випало побачити подібну історію на власні очі.

Для того, щоб отримати підказку чи якийсь знак я вирішив прогулятися на природі. З твердим наміром відправився на прогулянку. Ноги самі вели туди, куди їм було потрібно. Я пройшов повз людські городи, аж до самого лісу. Нічого особливого, здається, навколо себе не помічав, але ідучи по лісі, ближче до річки, здалеку запримітив повалене дерево. Підійшов ближче. Дивлюся. Гарно бобри попрацювали. Хоч раніше такого не бачив, проте здогадатися, хто

це зробив, було не так вже й важко, на стовбурі залишилися сліди від зубів. Дерево доволі товсте, тож мене вразив об'єм роботи пророблений цими тваринами. Я так захопився їхньою роботою, що аж навіть забув про “намір” з яким відправився на прогулянку.

Навколо були повалені дерева. Виявилось – це також робота бобрів. Дерева так майстерно оброблені, що здавалося без спеціальних приборів тут не обійшлося.

Найбільше мене притягувало дерево, яке я закріпив з самого початку. Воно відрізнялося від інших, опрацьованих бобрами, тим, що падаючи приземлилося на дерево, яке росло нижче і гарно повисло на ньому. Так, бобрам не повезло! Скільки проробленої роботи, таке “жирне дерево” і все дарма! Skorистатися цим деревом і результатами своєї праці бобрам не судилося. Надто високо воно висіло для них. Дивлячись на дерево, я ніби щось починав розуміти. І раптом мене осяяло! Незважаючи на невдачу, бобри не відмовилися від своєї роботи. Відсутність результату не зупинила їх. Більше того, бобрам навіть і в голову

не приходять, що вони можуть це не зробити чи відмовитися від роботи і сказати: “не хочемо бути бобрами, хочемо робити щось інше, хочемо, як білки або лосі.

Без гордині, без відчуття власної значимості, бобри діють згідно своєї дхарми, і незважаючи на невдачі завжди реалізують задумане. Непохитний намір і відсутність саморефлексії неодмінно приводять їх до успіху.

Отак, невидимий Вчитель дав мені знак і підказку заради яких я вирушив на прогулянку. Природа розкрила свою мудрість, і я подякував за чудовий урок.

Якщо бути уважним, то всі необхідні уроки ми можемо отримувати самі. Простір постійно посилає нам свої сигнали. Як радіоприймач налаштовується на певну частоту, так і ми можемо зчитувати з Простору все, що нам необхідно. Між нами і Ним можна поставити знак дорівнює, бо все, що існує є частинкою нас самих, так, як і ми є частинкою Всього.

Будь-які думки, ідеї чи творчі задуми здається виникають нізвідки, але вони існують споконвічно. Тому те, що ми творимо, належить не тільки нам, воно по праву належить всім. І найкраще, що ми можемо зробити – це бути провідником і посланцем Безкінечного.

Вогонь з середини
Автопортрет

З минулих народжень єднання із сутнім зосталось.
В новому житті осягати нову досконалість.
(Бхагавад-Гіта)

Глава 1. Ключі ночі

Теплого серпневого вечора Сонце завершувало свої щоденні справи. Йому залишилося декілька штрихів для того, щоб небесне полотно, подібно древньому сувою, могло ввібрати в себе спогади про день минулий. Так, на завершенні дня, Сонце, як автор на подарованій книзі ставило свій автограф у безсмертних рекордах Всесвіту. В такі моменти на Сонце навіть можна дивитися, і дивлячись відчути, як сонячні промені дарують всьому живому свою безсмертну любов.

Не дочекавшись, коли Сонце залишить свій пост, з протилежного боку Землі винирнув із-за обрію той, хто візьме на себе всю відповідальність і владу за іншу частину доби. То зійшов Місяць! Та не просто зійшов. Він появився ніби всевидяче око, що рішуче намірилося відкрити зоряне небо. Таким, подібним до червоної вогняної кулі, Місяць буває тільки у повні, створюючи відчуття появи ще одного Сонця.

Саме тоді, коли день передає свої ключі ночі, коли два небесних світила, Сонце і Місяць, зустрілися в вселенській рівновазі, в одному із пологових будинків я зробив свій перший вдих в цьому житті.

Глава 2. Годинник для «я»

Перший вдих у житті, а разом з ним і перший голос – то не просто фізіологічна потреба організму в кисні. Це щось більше! Це щось, на зразок годинникового механізму, який запустився з волі чогось чи когось, а може й нас самих. І відразу важко зрозуміти – годинник відмірює зворотній відлік чи навпаки. Однак, точно можна сказати, що час став чимось реальним, чимось тим, що відмежовує і обмежує нас у просторі. Час і простір для мене стали невідворотністю. Я хотів про це розказати, але для оточуючих, мої розповіді, були неабияким випробовуванням барабанних перетинок. Десь на восьмому місяці я змилювався, замість крику почав белькотати, але так само безупинно, як і кричав. Мало-помалу белькотання переростало в щось більш серйозніше і солідніше. На все свій час. Так, той самий час, який зробив мій розум і тіло майже безпомічними. Проте сказати про мої відчуття я так не можу.

З глибини моєї природи щось постійно давало про себе знати. Ці відчуття ішли з центру мого буття. Можна навіть сказати – вони ішли з Серця. Таке супроводжувалося дивними і не зрозумілими станами: ніби одночасно відчуваєш велику радість і вселенський смуток, і те, що нібито мав знати але не знав.

Час від часу виникало запитання: “Чи може бути так, щоб моє “я” було “я” чийогось іншого “я”? Чи може бути щось, коли мого “я” не буде існувати?” Ці запитання я вважав найголовнішими, адже від них залежить все інше. Все, що може відбутися в нашому житті.

Глава 3. Ширма між світами

Дідусь і бабуся жили недалеко від нашого будинку. Можливість бувати там у мене була щодня, можна навіть сказати, що то був мій другий дім. Цей дім проявлявся не в архітектурних формах, а в тих особливих стосунках між мною і моїми старшими батьками. Це був світ в якому я був рівноцінним мешканцем. Дідусь довіряв мені те, що не довіряв нікому. Він залишав під мій нагляд вогонь. Завжди було приємно дивитися, як горить вогонь у грубі. Навіть зараз, при самому незначному проявові уяви, можу до деталей відчути, що я відчував тоді, дивлячись на витанцювання вогняних язиків. Для цієї справи дідусь змайстрував маленьке кріселко, яке розміщувалося навпроти відкритих дверцят. В такий спосіб, споглядання цього священного дійства було максимально комфортним. Вогонь горів, перетворюючи дерево в іншу форму матерії. Такі ж метаморфози відбувалися і з моїм розумом, коли я довго задивлявся на полум'я. І мій розум, ніби зачарований, на якісь миті випускав мене з під свого нагляду, а годинниковий механізм, про який я говорив раніше, вимикався автоматично. Тоді, простір і час не мали повноцінної влади, що давало змогу зазирнути за ширму, яка відділяє два світи – видимий і не видимий. Що я там бачив пояснити важко. Це так само, як пояснити, що вода мокра. Але я точно щось

бачив. Серце не обдуриш. Можливо, розум не міг то ні з чим порівняти, тому воно і не піддається описанню в такий спосіб.

А ще, на стіні висіла гітара і мандоліна. Баян також був але добратися до нього без дозволу було не можливо. Найдоступнішою, на той час, була мандоліна. Її невеликі розміри спрощували мені завдання, і я легко міг до неї дістатися. І от, коли вона потрапляла мені до рук, а всі були на вулиці, тоді і починалося справжнє дійство. Добре, що мандоліна не вміла говорити, бо я багато чого почув би в свій адрес. Але навіть, якщо вона і могла б говорити, то нічого б не сказала, тому що вона була моїм другом, а музика була щирою.

Зовсім інша справа – гітара. Вона, ніби неприступна вершина, манила мене своєю формою. Моя дружба з гітарою почалася пізніше. А може й ні. Може вона була моїм другом з самого початку, з перших днів. Адже, щоб відчутти її присутність не потрібно було навіть торкатися до неї. Якщо бути уважним, то гітара, коли хтось говорив, постійно нагадувала тихим, ледве чутним резонансом струн і деки. Цей магічний звук діяв на мене ще більш містичніше, ніж споглядання вогню. На вогонь можна дивитися, а можна і не дивитися, однак зі звуком все інакше – від нього нікуди не дінешся. Звук проникав

в мене і забирав з собою. Тоді я не зазираю за ширму між світами. Було таке відчуття, що світи існують без всяких ширм. Це подібно до цукру, що розчинений у воді – ми його не бачимо, але ж він є в кожній її краплині. А магія звуку впливала так, що цукор, розчинений у воді, я бачив, як воду і цукор.

Глава 4. Символи і знаки

Є моменти, значимість яких з часом тільки збільшується.

Літо завжди було особливим періодом. Найдовші довгоочікувані канікули, багато Сонця, тепло і свобода – робили свою потрібну справу. А відсутність регулярного ходіння туди, де крім знань намагалися сформувати гідного, на їхній погляд, члена суспільства, справляло вельми позитивний ефект на особистісне сприйняття світу.

В калейдоскопі всіх цих вражень і відчуттів, час від часу, тоненькою цівочкою, подібно до віддаленого звучання музичного інструменту, прослуховувалася доволі незвична мелодія. Вона входила в мене, і тоді відчувалася якась стурбованість та хвилювання за майбутнє всіх нас, за всіх людей, яких я знав і не знав. Можливо період холодної війни і егрегор, в якому ми тоді жили, створював такі апокаліптичні настрої, принаймні на підсвідомому рівні, а може й щось інше.

Літні канікули, перед останнім фінішним колом у довгому марафонському забігові під назвою – школа, проходили як завжди, але мала місце одна особлива подія.

Якось я дивився телевізор. Була передача “В світ тварин”. В сюжеті розповідали про комах, які будували свою комашину імперію прямо на водяному потокові. Природа справно проявляла себе в організації їхнього життя, тому в них все було гаразд – імперія постійно росла і розвивалася. Але несподівано наступив момент, коли від ваги власного створеного світу імперія почала руйнуватися. Це відбувалося так швидко, що водяний потік, на якому вона була збудована, змив усе не залишивши й сліду. Все пішло за водою – ніби нічого і не було. Побачене вразило мене. Історія з комахами нагадала мені нас – людей. Саме так – нагадала. Це слово підходить якнайкраще. А в моїй свідомості, в свою чергу, відбувся ефект спускового механізму. Щось вистрілило і полетіло вперед. Можливо подібне я вже відчував раніше, але воно не мало такого резонансу. Круги від каменя кинутого у води моєї свідомості не затихали, а набирали обертів і навіть перетворювалися на дев’ятий вал.

Я усвідомлював, що потрібно щось робити. За прийнятним рішенням, як нитка за голкою були дії. Я почав шукати. А хто шукає – той неодмінно знаходить. І я знаходив. Знахідки вели дорогою на якій були свої символи і знаки. Це можна вважати початком свідомого вибору.

Глава 5. Шлях

Коли зерно, впавши в землю, починає проростати, то не можливо цей процес повернути в зворотній бік. Це так само, як не можливо повернути назад випущену стрілу.

Якщо людина чогось по-справжньому прагне, то все, що трапляється їй на шляху може бути засобом для досягнення задуманого.

Першим і найдоступнішим на моєму шляху було читання літератури. В хід ішло все, що попадало під руку, починаючи привезеною дідусем і бабусею з вигнання українців з їхніх історичних земель сімейною Біблією, і закінчуючи журналами в місцевій бібліотеці. Читання перетворилось на регулярну практику. Іноді було, що я прогулював уроки, хоча зі мною раніше такого ніколи не траплялося, і читав усамітнівшись на природі. Потреба в інформації була великою. Адже в той період мене переслідувало відчуття, що “щось не так”. Сюжет про руйнування комашиної імперії був дуже виразним і переконливим підтвердженням цих відчуттів. Модель і уявлення про світ, яку пропонував, а інколи і нав’язував соціум, давали збій, тому я жадібно шукав таку літературу, яка б могла показати інший, а може і справжній бік реальності. Я шукав те, що змогло б дати відповіді на поставлені запитання.

Читання “потрібної” літератури протоптувало в моїй голові нові дороги, і давало нові можливості. Ніби якась незрима рука вела і підтримувала мене на вибраному шляху. Чим далі я рухався, тим більше розмотувався невидимий клубок моєї душі. З ниток цього клубка ткалося полотно особистості, і мало-помалу набувало визначеної форми.

Дивна історія трапилася з придбанням Бхагавад-Гіти. Після закінчення школи та невдалої спроби вступити до педінституту я влаштувався на роботу, і цю книгу зміг купити власним коштом.

Я не схильний до поспішних покупок. Навіть часто було так, що книги купувалися з другої спроби і після обдумовування та з думкою – “хоч би її ще не купили” – поспішав до книгарні. Бхагавад-Гіту купив зразу. Не буду стверджувати, що відчув щось рідне, близьке – купив і все тут. Купив. Прийшов до дому. Читаю ...Опа! ...Ото купив! І щоб не мозолила очі віддав її товаришу. Деся через півроку прийшло усвідомлення. Перепросив у книги і у товариша, взявся за читання. Прочитав на одному диханні. Читав тільки переклад автентичного санскритського тексту, без довгих, а інколи недоречних коментарів. Читав та на інтуїтивному рівні розумів суть написаного. Отак і відбулася зустріч з моєю пам’яттю.

Пізніше випадково натрапив на Бхагавад-Гіту з іншим перекладом і без коментарів. Купив всі примірники, котрі були в книгарні. Собі залишив один, а інші роздарував друзям.

Глава 6. Садхана

Навіть такі великі ріки, як Дніпро чи Ганга на початку нічим не відрізняються від звичайних річечок. Всі вони починаються з маленьких струмків. Але чим далі від витоку, тим ширшою і повноводною стає ріка. Її води набирають такої потуги, що іноді перетворюються на стихійну силу природи.

Так само відбувалося і зі мною. З кожним новим кроком береги моєї усвідомленості ставали все ширшими і ширшими. Я не обмежувався лише одним читанням, а й регулярно практикував: тренуючи фізичне тіло, й тонкі, невидимі для звичайного ока, тіла нашої внутрішньої природи.

Плоди своїх старань я отримував зовсім несподівано. І кожен раз було ніби подібно, але якось по-іншому. Маленькі просвітління і розширення свідомості траплялися зненацька, саме тоді, коли я їх не очікував. І не обов'язково це мало місце під час медитативних практик чи якихось інших. Однак спільним завжди було те, що таким станам передувало сильне внутрішнє напруження ніби натягнутий лук. А спалахи свідомості, подібно до спуску стріли, тривали не довго, проте залишали після себе щось незрівнянно цінне і важливе. Я отримував знання з середини себе. Ці знання не потребували аналітичної

обробки, вони спускалися туди, де сприйняття відбувається без обдумування. Нерідко було так, що на свої “прояснення” згодом знаходив підтвердження в прочитаному чи деінде.

Основними джерелами на які опирались мої дослідження були християнські, індуїстські і буддистські тексти. Тому, логічно, що постаті Христа, Крішні і Будди займали важливе місце в моєму світі. Але виникала одна проблема. Коли я був сконцентрований на Христові, то упускав з поля зору Будду і Крішну. А коли концентрувався на Крішні, то втрачав відчуття Будди і Христа. Те саме було і з Буддою. Ця проблема не давала мені спокою. Я відчував певну ущербність і неповноцінність. Декілька днів перебування в такому напруженому стані достатньо натягнули лук моєї внутрішньої природи і за цим натягуванням відбувся спуск. Стріла вилетіла і полетіла вперед. Таких результатів я не очікував. Все відбулося швидко і дуже природно, так, ніби це було завжди. Постать Христа, Крішні і Будди злилися в одну. Я не бачив між ними різниці. Перед моїм внутрішнім зором відкрилася картина безмежного Вселенського Океану. Христос, Крішна і Будда були тільки хвилями в Океані. Хвилею Океану я відчув і себе. Проблема розділення більше не існувала, тільки Океан з тисячами Будд, Христів, Крішн і мільярдами живих істот, які є такими ж

самими хвилями в цих Вселенських Водах.

Неймовірна радість і спокій оселилися в моїй душі. Цей стан тривав днів з п'ять-шість. Було відчуття, що хтось мене нашпигав наркотиками, хоча з реальними психотропами ніколи не мав справи. Все, на що я звертав увагу, було джерелом радості і блаженства. Каркання ворони чи мукання корови, що ішла з паші додому вводили мене в екстаз. Звуки природи і світу видавались божественним проявом Єдиного Життя. Здається я навіть розумів тварин, а коли брав в руки камінчик, то сповнювався благодаті від відчуття Єдиного Життя, що приховувалося навіть і там.

Однак казка потроху відступала звільняючи місце наступній роботі.

Глава 7. Повернення в Океан

...якщо пшеничне зерно не впаде в ґрунт
і не загине, то залишиться одне.
Коли ж воно впаде в ґрунт і загине,
то принесе багато зерен і дасть добрий врожай.
(Євангеліє від Івана)

Все має свій строк. Все має свої періоди розвитку. Дозрівання плоду супроводжується скиданням у квітці пелюстків, і це є невідворотна необхідність для проявлення вищого. Також і метелик зможе з'явитися тільки тоді, коли гусениця не чіплятиметься за свою форму. Смерть квітки чи гусениці є перехід на вищий щабель існування. Також і пташеня, коли приходить час, розламує шкарлупу яйця, і світ в якому воно жило – руйнується. Розлом і руйнування попередньої форми – ніби двері в нове життя.

Не знаю, як пояснити і що мене на це спонукало, але вирішив пройти через вузькі двері відречення і звільнення. Я вирішив відмовитися від права на володіння будь-чим в матеріальному і духовному світі.

Відмовитися від того, що є в трьох світах не так вже й важко, але проблемним є відпустити своє “я”. Було таке відчуття, що всю мою природу ніби

пропускають через м'ясорубку, ніби намагаєшся пролізти в маленький отвір, який менший за твоє тіло. Дикий жаль і туга, як непрохані гості, обступили мене зо всіх боків. Однак намір був непохитний. І коли мені вдалося, то я вислизнув назовні без зусиль. Зразу ж зрозумів, що відречення – це щось неможливе, бо насправді ніщо ніколи нам не належить, навіть наше “я”. На душі було легко, радісно і просто – ніби риба в воді.

Маніпуляції з матерією свідомості відкрили двері в зовсім інший світ. Чи можна це вважати закінченням історії, чи початком іншої, але все було вже не так як раніше. Все було просто і зрозуміло. Пошуки припинилися і я відчув, що рухався туди, де завжди знаходився. Всі і все, що мені потрібно, знаходилися тут. Немає потреби кудись рухатися, також і немає причин для бездіяльності. Годинниковий механізм, який, як мені здавалося відмежовує і обмежує нас у просторі – зупинився. Час і простір, як витвори розуму, розжали свої лещата. Прийшло усвідомлення того, що моє “я” ніколи не народжувалося і не помирало – тільки Вселенська гра у різних формах, як хвилі на поверхні Океану. Найголовніше питання – “Чи може бути так, щоб моє “я” було “я” чийогось іншого “я”? Чи може бути щось, коли мого “я” не буде існувати?” – втратило свою актуальність. Шкарлупа яйця відособленості розламалася: без ейфорії, без

особливих станів свідомості – ніби нічого і не сталося. Любов постала переді мною як спосіб існування, як самосвідомість і відчуття Єдиного Життя в своїй цілісності і в різноманітті творіння.

Коли я намагаюся зрозуміти хто “я”, то починаю шукати і вглядатися в середину себе. Не можу стверджувати, що починаю розуміти хто “я”, бо коли вглядаюся – відчуваю, що чомусь таки вдається бути невловимим. Але з припиненням пошуків, коли залишається тільки вглядання, виджу щось, про що можна сказати, що воно просто існує. І так кожен раз – шукаючи себе – знаходжу Єдине Життя, що постійно перебуваючи в русі є повним і незмінним, як безмежні і невичерпні Води Безкінечного; подібно до океану, котрий є таким ж самим, не зважаючи на те чи є на його поверхні хвилі, чи ні.

* * *

Епілог

Три ляльки вирішили пізнати Океан.

Перша лялька зайшла в воду, постояла там трохи і вийшла на берег. Лялька була з каменю, тому вода швидко збігла з неї не залишивши й сліду. Вона знову і знову входила в Океан, але залишалася такою як є –

без змін.

Друга лялька була з тканини. Зайшовши і вийшовши з води вона змінилася своєю формою. Тканина ввібрала в себе частину Океану і лялька розбухла: вона зробилася більшою і соліднішою. Частина Океану була в ній, і навіть навколо неї розбризувалась вода. Однак лялька могла говорити про Океан тільки в межах своєї форми.

Аж ось і третя лялька зайшла в Океан. Проте вийти з нього вона вже не могла, тому, що третя лялька була з солі. Сіль, розчинившись в Океані, розчинила з собою і ляльку. Тільки так, розчинившись, як сіль в Океані, приходить справжнє пізнання. Але парадокс в тому, що тоді він нічого не говорить, адже сам став тим, що пізнав.

Якщо хтось говорить – “я пізнав”, – то такий говорун подібний до ляльки з тканини. Тому для них доречним може бути вислів: “Говорить той, хто не знає. Хто знає – мовчить!”

А є ще й такі, вони як камінь, будучи в воді нічого не сприймають і не помічають.

**Дванадцять
трансцендентних
віршів**

Існування приховане від наших очей.
Але воно завжди тут, воно завжди навколо нас,
воно в нас, воно – ми самі.
Це як музика по той бік вулиці...
Що там по той бік вулиці?
Що приховується за ширмою наших очей?
Я вдивляюся і відчуваю присутність...
В складках світу приховане Трансцендентне!

Вірш I

Я розіллю свої слова,
Зерно віддасть себе Землі,
Смерть – двері у життя,
Де я у вас, а ви в мені!

В усьому є початок свій,
З струмків маленьких океан,
І камінь, той що не взяли, –
Він, все одно наріжним став!

Вірш II

Я знаю, біль
Мені відкриє двері,
І сон розчиниться,
Як цукор у воді.
І ніч – то день,
Тільки без Сонця в небі.
Для мене – ніч...
Коли не бачу Сонця у собі!

Вірш III

Краплинами відміряного часу
В потоці снів
Душа, як у човні.
Лишились без господаря надії,
І кості в грі... і кинуті,
І кожен з них знайшов своє.
Націливши стрілу,
До центру сходяться усі мішені.
Поціль хоча б в одну!
О воїне, незвіданого щастя!
О сину, чистих снів!

Вірш IV

Життя просочується
Крізь лабіринті снів,
Щоденний шар ілюзій,
Крізь тисячі думок
І безліч почуттів.
Життя просочується,
Тримаючи в напрузі
Тоді...
Коли в словах відсутність слів.
Життя просочується,
Невидимо, лиш чутно,
Як б'ється серце,
Щось не так.
Не так, як завжди,
Звично, марно, людно.
Тоді...
Коли життя нема.

Вірш V

За краплиною краплина болю
Витікає з серця в безодню,
Поглинає морок, лиш чутно,
Як готується ворог підступний.

Проникає шпигунським вмінням,
Свою справу він робить сумлінно,
Розрізає у просторі діри,
Нищить серце не знаючи міри.

Але біль, як та Чаша Господня,
Напуває невидиме тіло.
В ньому зродяться справжні сили,
Щоб я Світло бачив крізь діри.

Вірш VI

Я дні і ночі,
Блукання в часі.
І двері навстіж -
Мене відносить.
Сховатись ніде,
Невпинно далі.
Цілунок зайвий
Тому, хто просить.
Я знайду тіло -
Душі притулок.
Я вип'ю з Чаші...
Мені вже досить.

Вірш VII

Я тут... і знову ці тумани,
Не кожен день, та все ж.
Я тут... і знову ці обмани,
Ілюзії, які так бережеш.

Я тисячами рук торкався до тебе,
Я тисячами губ вино твоє з долоні
Пив жадібно, шукаючи себе
В тобі... і знову опинявся у полоні.

Ілюзія – життя,
Тому, хто знає вічність,
Так, як космічна гра,
Як звуки флейти Крішни.

Вірш VIII

Світанок

Ще трохи, ще остання мить
І Сонце, як творіння світу,
Зійде! ...подивиться на всіх
І буде ніжно гріти.

День

День розгортає, наче птах,
Життя й турботи крила.
І так приваблює все нас,
І кров танцює в жилах!

Сутінки

Залишилися позаду всі турботи дня,
Принишкли звуки, кольори зомліли,
І Сонце, ніби Бог для нас,
Шле благодать невидимої Сили.

Ніч

Коханка ніч, а може і спасіння
Від непотрібних слів, від бруду, від думок,
Прийде до всіх, до кожного створіння,
Візьме усе... не візьме лиш любов!

Вірш ІХ

Ти зранку проснешся і ніби відчуєш,
Як ніжно торкнеться, або й поцілує,
Обгорне теплом і в душі відгукнеться,
Як подихом тихим тоненького суму.
І погляд проникне і не відвернеться,
Як розум покаже, що пам'ять ховає
Під покривом світу в відбитку очей.
І світло воскресне, як пам'ять покаже,
У вічному часі потоку води
Таємні слова і приховану славу
Нічим невідчутного плину ріки.
Як очі побачать, то серце заб'ється,
І ясно відчує дотик Руки,
Що все направляє, й ніхто не зіб'ється,
Не знаючи навіть, що треба іти.
То квітки польоту прихована сила,
То дотику ніжних її пелюстків,
Чарівних потоків тебе розбудила,
Цілунком своїм відтворивши потік.

Вірш X

Річки вже більше не течуть,
Все Океан собою розчинив,
Картинами світи пливуть,
Я відлік часу загубив.

Квіти ростуть в полях земних,
Вдихаю ніжний аромат,
І чую їхній тихий спів,
Як дотик на руках.

Життя – солодко-гірка мить
У вічності життів.
І ненароком хтось посмів
Сказати, що любив.

Вірш XI

Місяць на небі, Місяць в душі
Справи постійно робить свої.
Щось таке хочу, а може й ні.
Місяць на небі, Місяць в душі.

Навколо всі води руки свої
В гору підіймуть, а також в мені
Підійметься хвиля і відійде.
Природа вмирає, природа живе.

Вірш XII

І знов приходять спогади вночі
Між двох світів
Простертим покривалом.
Я підбираю код,
Як до дверей ключі,
До того, що було,
Що є тепер і того,
Що прожити маю.

МИСЛЕФОРМИ

Все, що є ми, виникає разом з нашими думками.

Своїми думками ми творимо світ.

(Шак'ямуні Будда)

1.

Зазирнувши за межу я позбавив себе вибору.
Як кожна краплина в потоці досягне океану,
Так само вся наша природа в досягненні Духу.
Скільки пливти до мети? ...неважливо!
Важливо пам'ять тримати при собі,
Тоді кожен день – то майже прозріння
У те, що все є завжди з тобою.
Ти знаєш початок. Ти знаєш кінець.
Але все ж таки.
Все ж таки продовжуєш бути в дорозі.
Це є незбагненна і найвища потреба,
Потреба бути у грі і бути собою.

2.

Щось нестерпно з середини рветься назовні.
Чому вона так довго не йде, щоб зменшити мій біль?
Це як прокляття, знати наперед, чим закінчиться
кожна історія.
Я знаю, що біль – мій друг, і великий вчитель.
Він – самий правдивий.
Найкращий вчитель, який тільки може бути.
Я поклоняюсь Йому у різних формах, і бачу в різних
обличчях.
Він приходить, щоб спасти мене від загибелі, і
вказати дорогу.
Найкоротший шлях.
Шлях, на якому я стаю пустотним, і наповненим
одночасно.
Але ж чому так довго... так довго її нема?!

3.

Не відпускай мене.
Чи вистачить нам місця на двох?
Не відпускай мене.
Чи є для двох в цьому світі притулок?
Чи є взагалі в цьому світі притулок?
Серце стривожене від незвичайного
І кожен раз такого знайомого.
Я не знаю кращого, ніж пливати в потоці
Повз береги ілюзій до твоїх відкритих дверей.
Я знаю, ти чекала мене виглядаючи,
Коли я блукав чужими дорогами.
Чого хотів я – притулку чи спокою?
Без тебе я в світі зібрав випадковості.

4.

Як описати це відчуття я не знаю.
Можливо – то крик, що іде з середини.
Я спускаюсь у сон і наче з кімнати в кімнату
В відчинені двері, а мені – однаково;
Не бачу різниці між снами
З одного чи іншого боку дверей,
Хоч й різні картини,
Та фарби одні на однакових стінах.
А розум не хоче втрачати позицій.
Для нього – це смерть!
Це кінець усіх планів!
Це кінець всіх амбіцій!
І страх, по мені, як по стінах
Художник малює знайомі картини.
Це все у мені –
То розум не хоче втрачати позицій!

5.

Біль, як соковичавлювальний пристрій, давить
з мене Амріту.

І я п'ю цей блаженно-солодко-гіркий нектар
безсмертя.

Немає нічого чистого.

Немає нічого нечистого.

Немає знання, немає незнання.

Немає спасіння, і також немає погибелі.

Немає просвітління, також і невігластва.

Немає Те, що ми б могли назвати Богом,

І немає нічого, що не є Бог.

Немає доріг, по яких ідуть, і немає нічого,

Що не могло б бути дорогою.

І я іду дорогою, туди, де завжди знаходжуся.

На цьому шляху немає втрат і здобутків.

Немає нічого, що потрібно зробити,

І немає причин відмовлятися від дій.

Я не знаю Шіву без Джіви,

І я не знаю нічого крім Калі.

*Амріта** – нектар безсмертя;

*Шива** – космічна свідомість, трансцендентне;

*Джіва** – жива істота;

*Калі** – чиста трансцендентна Шакті;

*Шакті** – космічне жіноче начало, космічна енергія,
проявлений Всесвіт.

6.

Священний біль пронизує все тіло,
Я бачу сни, хоча і не у сні.
Реальність у мені гартує свої сили,
Щоб я не бачив снів в яву, та й навіть уві сні.

Священний біль – то двері в небо!
То крик душі крізь товстий шар століть!
Хто вибере життя – тому померти треба,
Щоб бачити життя, а не життя як мить.

7.

Для когось музика – ремесло і професія.

Для когось – приємне заняття і хоббі.

А є ще й такі, для кого вона – натхнення і творчість.

А що ж для мене вона значить?

Майже нічого і все одночасно.

Це є моє спілкування із Духом.

Це є мій квиток на літак до свободи.

Це є моя Сила!

Це є моя Шакті!

Це є мій Оркестр!

8.

Люди заходять на черговій зупинці.
Я не поверну голови, щоб побачити їхні обличчя.
Так людно в салоні, а для мене завдання –
Я утримую погляд, не дивлюся навколо.
Чергова зупинка і знову завдання.
Але я не знаю, чи хтось бачив обличчя моє.
Не тому, що ніхто не дивився на мене,
Коли я утримував погляд при собі,
Коли не дививсь на людей, що були у салоні.

9.

А інколи я відчуваю себе таким покинутим.

І все, що робив у житті немає ніякого значення –

Крім одного.

В такі миті відчуваю неприв'язаність.

Тоді розум насолоджується відреченням і любов'ю –

Чистим і трансцендентним.

Тоді мій дух – як ядерна бомба.

10.

Я – живий!
Я не знаю глобального плану Бутя,
Я не хочу сансарного щастя,
Не прагну Нірвани.

Рай – як пекло,
Коли в Серці нема
То, що в травах росте,
Що собою наповнює храми.

Доторкнись до живої води,
До джерельної чистої правди;
Не потрібно дорогами більше іти
До мети, що знаходиться з нами.

Сонце, хлопчик і трава

Те, що нас не вбиває – робить нас сильнішими.
(Фрідріх Вільгельм Ніцше)

Маленький Хлопчик заблукав вулицями великого міста. Відчуття неспокою і предвідчуття незвіданого заповнили його Серце. Світло, маленькою цівочкою, пробивається в його розум. Він бачить людей на вулицях. «Люди живуть за правилами» – подумав спочатку Хлопчик, але придивившись помітив, що вони теж заблукали, тільки майстерно приховують це від самих себе і від інших. Серце стиснулося, він відчув себе покинутим і самотнім. «Невже, невже життя приречене на те, щоб жити тут і тягнути на собі ношу власних потрібних «непотребностей», навіть більше, вдовольнятися цим жалюгідним смаком!» – думав він.

* * *

Хлопчик вслуховувався в звуки міста, вдивлявся в його обличчя. Під ногами був порепаний асфальт. Звернувши увагу на тріщини в асфальті він помітив, що Трава пробиває собі шлях до Сонця. Хлопчик став на коліна і нахилився до Трави. Побачене вразило його – неймовірно, як така ніжна і тендітна рослинка може пробити твердий шар асфальту? Нахилившись ще нижче, він почув ніби шепіт, вслухавшись – зрозумів – Трава розповідала йому свою історію кохання. Вона говорила йому про свою любов до Сонця, про любов, що дає сили для того, щоб розломити тверду природу асфальту.

Почувши такі слова, серце Хлопчика затріпотіло мов крила птаха, що злітає вгору. Повіяло близьким і рідним. Чимдалі Трава розказувала йому, тим більше загоралося світло в його свідомості. Трава говорила і говорила – та раптом, все стихло, все ніби зупинилося; зупинилося місто з його людьми і вулицями. Так, він побачив, що ніхто нікуди не рухається, що все є там, де воно завжди є. Хлопчик якимось дивним чином заглянув в середину себе і побачив цілий світ – разом з вулицями великого міста в якому він заблукав. Враз, він збагнув, що заблукати не можливо в принципі. Несподівано все навколо почало наповнюватися таємничим і м'яким світлом.

* * *

Маленький Хлопчик побачив Сонце!!!...

Шакті Оркестра

Людяність вище всіх релігій. Музика, яка іде від серця – вище музичних стилів і напрямків.

Факір отримує свою порцію аплодисментів створивши з нічого на долоні яблуко, та непомітним залишається Той, хто створив Всесвіт, разом з цілими яблуневими садами. Найвеличніше, як правило, приховане від розсіяного погляду. Часто буває так, що ми зайняті багатьма справами, а те, що є дійсно важливим в нашому житті залишається поза увагою. Вміти розпізнати важливі речі є неабияке мистецтво. Це найголовніше мистецтво в житті. Це – мистецтво жити!

Музика Шакті Оркестра подібна на сум, що йде з глибини душі, з глибини людської природи, і радість від можливості в такий спосіб відчувати життя. Любов, відречення, радість, смуток, втрати і здобутки – хвилі в океані буття. Ми пливемо в цьому океані і таке плавання називаємо – життя. Життя як пісня – пісня як життя. Ми створюємо музичні форми і образи, пропускаючи через себе звук і слово. В такий спосіб маємо ще одну можливість не пройти повз важливе. Не пройти повз життя.

Шакті Оркестра не претендує на якусь унікальність. Шакті Оркестра просто існує, так само, як багато тисяч інших існувань.

Будь-який прояв звуку у Всесвіті є Шакті. Будь-який прояв життя у Всесвіті є музика. Музика – універсальна мова Всесвіту. Музика є правдивою, як причинний стан речей, вона близька до центру – первинності і первозданності. Зі всіх “безумних” занять я вибрав музику. Можливо є щось вагомніше, солідніше але я вибрав музику. Все стало на свої місця, бо немає більше потреби щось вибирати.

* * *

Я був у напівдрімоті. У внутрішньому просторі чув, як барабанна паличка, ніби метроном, відбиває ритм. Будучи у стані дрімоти я також чув, як мій розум повторював разом зі звуком барабана слово “бум-бум”. Але реальний звук барабана і бурмотіння розуму були не синхронними, відчувався ефект непопадання, як у недосвідченого барабанщика, коли він грає під метроном. Відключивши внутрішній діалог цей ефект пропав. Розум не повторював “бум-

бум”. Тоді я сприйняв звук барабанної палички, який був тут і більше ніде: не в майбутньому, не в теперішньому, а тут і зараз. В цьому звукові не було жодної фальші. Музика, в якій немає внутрішнього діалогу, є цілісною – наповненою і одночасно пустотною – як Космос.

Музика – це не тільки мелодія, гармонія, чи ритм. В музиці є ще щось невловиме і особливе, навіть можна сказати – не акустичне, щось, без чого власне сама музика не є музика. І це щось може існувати тільки тоді, коли є пустота. Без пустоти немає музики. Музика включає в себе також і пустоту в якій вона звучить. Навіть для того, щоб звук резонував мають бути пустоти: це пустоти в інструментах, а для співаків пустоти в їхньому тілі. Але потрібні не тільки фізичні пустоти, а й психічні пустоти. Щоб музика звучала, музикант має бути пустотним і недоступним для “его”. Музика – це мистецтво бути пустим. Тоді пісні, так само, як і Самадхі – вони інколи трапляються.

КОДА

У справжнього йогина своє власне обличчя,
свої цілі, своє особливе мислення, що іде з
глибини душі.

(Махайогі Пайлот Бабаджі)

Коли я дивлюся на Зоряне небо, то наша планета здається крихітною комахкою в безмежних просторах Космосу. А коли дивлюся в середину себе, то Космос, ніби маленька рибина, що пірнула в Океан, щезає у Великій Пустоті.

Два полюси – прийняття і відречення. Терпкий плід відречення дарує сили, а прийняття, хоча спочатку і приємне на смак, проте, породжує невгамовний голод, що спустошує душу. Пересичена задоволеннями “втілена душа” прагне спокою, і воліє іти шляхом вищого задоволення – шляхом відречення. Однак природа знову штовхає “втіленого” до отримання досвіду через прийняття, і як результат – розуміння необхідності відречення. Відречення без прив’язаності втрачає сенс, так само, як вода у глечичку, що занурений в океан, втрачає свою актуальність.

Відречення і прийняття, як Сансара і Нірвана, що обертають колесо Буття. Від невігластва до просвітління рухається “втілений”. І тільки “звільнений” одним очима бачить розумного і дурня, однаково шанобливо відноситься, як до Космічного Дева, так і до маленької комахки. Він, приймаючи Природу, постійно перебуває в центрі

буття, в центрі самого себе. Він, перебуваючи в абсолютному відреченні, приймає те, що повинен прийняти. Він – “Космічний гравець”, що заповнює собою світ. Він – Брахман в кожній живій істоті.

Чим більше в людині загорається Світильник Безкінечного, тим менше в ній залишається місця для відособлених реакцій (відчуття власної вагомості і важливості). Більше відчувається задоволення від гри, котра має назву – Життя. Вгамовується внутрішня боротьба за можливість кращих умов для власних досягнень. Проявляється природність у всьому. Канали не перегріваються і збільшується проникливість розуму. Це призводить до розкриття природної мудрості і світимості душі, як в середину, так і назовні.

Радість і щастя не є повними, якщо не розділені з усіма. Якщо не прийняти в серце цілий світ, то важко знайти своє місце в ньому. Прийняти і усвідомити себе, як частинку великого цілого, є двері в майбутнє.

Людське життя можна уподібнити до пірнання за перлами. Той, хто хоче дістати ці мінерали, мусить, затримавши подих, зануритися на морську глибину. Там, на дні морському, знаходяться омріяні коштовності. Але пірнувши буває так, що пірнальник відволікається і приваблюється підводним життям. Він починає звертати увагу на гарні екзотичні риби, що пропливають повз нього, химерні рослини, які ростуть на дні моря. Краси морського дна розкриваються перед ним у всій красі. Аж раптом! Пірнальник відчуває, що йому пора. В легенях закінчується кисень і потрібно підніматися нагору. “Яка прикрість!.. – думає він. – Я ж пірнав за перлами!.. Ну нічого, наступного разу зроблю все як слід.”

І от наступна спроба. Він набирає в легені повітря. Занурення. Аж ось, морське дно знову вабить своїми красотами. А риби ніби змовилися, і навіть заграють до нього, як від такого можна відмовитися. Тільки перлини лежать на своєму місці. І знову сигнал. І знову повернення нагору. І знову те ж саме відчуття втрачених можливостей. Але ж завдання не виконано, і занурення, як

необхідність, буде доти, доки перла не опиняться в руках.

Занурення в воду – наша інкарнація, а перебування на дні – наше життя в цій інкарнації. І часто буває так, що про те, за чим ми пірнули згадуємо тільки тоді, коли пора вже підійматися нагору. Після перепочинку необхідність в зануренні виникає знову, адже завдання не виконано, бо перлини так і залишаються на своєму місці. І так знову... і знову... аж поки скарби не опиняться в наших руках.

З чітким наміром, володіючи собою мудрий не пливе за течією, він також не пливе проти течії, він пливе туди, куди йому потрібно.

СЛОВА НАПРИКІНЦІ

Є речі, котрі мають дуже високу ціну. А є речі, які навіть неможливо оцінити. Але все ж таки, будь-яке мірило в світі є відносним.

Зрозуміти сказане – так само, як і сказати, адже обидва вимагають налаштованості. Для цього потрібно відчувати і прожити однаково.

Що спонукало мене до написання. Те ж саме, що й інших: розказати світові про себе, про свої почуття, переживання, пізнання.

Я заздалегідь запланував писати короткі тексти, щоб можна було прочитати все одразу і не стомитися. Також, як про мене, то надлишок інформації тільки заважає.

Розділ “Вогонь з середини. Автопортрет” є автобіографічним, але він поданий не так, як це прийнято робити традиційно, та і задачі, які я ставив перед собою вимагали своєї інтерпретації. В цьому розділі описана подорож душі, можна сказати “від і до”, що охоплює період від народження до дев’ятнадцяти років. В якомусь розумінні цей період є завершеним циклом: від відокремлення і проявлення – до повернення і

надбання цілісності. Тут можна було б ставити крапку і сказати, що все – історія закінчилася, але ж кінець є завжди початком нового.

Багато чого можна зробити в житті, але все одно залишиться безліч іншого, що не вдасться здійснити. Однак найголовніше зробити те, що є саме твоїм. Зробити не втручаючись, зробити не порушуючи. Там можна проявити себе в повній мірі і отримати багато, а найважливіше – отримати самого себе. Це – там, де дозволено все!

Йогі Іша

Ім'я при народженні від родини Возняків – Юрій. Духовне ім'я від родини гімалайських йогинів через Пайлота Бабу – Йогі Іша.

З раннього підліткового віку почав серйозно займатися спортом. Приблизно в цей самий період виникла зацікавленість йогою. Дисципліна і сила волі, що необхідна для занять спортом (біг на довгі дистанції і марафон), гарно поєднувалися з йогівськими практиками; виснажливі марафонські тренування та регулярні виступи на змаганнях перетворили тіло на інструмент виховання духу. Однак йога стала чимось більшим ніж захоплення, непомітно вона привела до змін і трансформацій, а активне заняття спортом, що тривали сімнадцять років, стали ніби сходиною на шляху до реалізації духовної природи. Уже будучи загартованим регулярними практиками зустрів свого вчителя-гуру Пайлота Бабаджі.

Задовго до занять спортом, ще з раннього дитинства, любив бавитися дідусевими музичними інструментами. А коли отримав

гітару, то почав на ній щось таке собі вимальовувати. Йога і медитація почали робити свою справу, а гітара стала кораблем на якому я відправлявся за скарбами, котрі знаходив пірнаючи в глибини душі. Музика і слово, проявляючись за допомогою музичного інструменту, стали найкращою і природною можливістю донести, в першу чергу собі, послання з самого центру існування, з центру, де народжується любов і життя. Потреба в музиці втілилася у створенні і реалізації музичного проекту – Шакті Оркестра.

Йогі Іша

ВОДИ АКШАРА

Безмежні і невичерпні Води Безкінечного

Не хлібом єдиним живе людина!

UKART – це багатофункціональний мистецький проект, який розвивається в різних напрямках.

Мистецькі грані

2016

ВОДИ АКШАРА

Води Акшара – безмежні і невичерпні Води Безкінечного. Проявляючись, як Космічна свідомість, потоками виливають вони на нас своє єство, обдаровуючи відчуттям присутності і усвідомленості існування.

Води Акшара